

Sorpresa a Ginebra

Els Estats Units i la URSS arriben a un acord de principi

Amb sorpresa, però també amb escepticisme, ha estat, lògicament, rebut arreu del món i principalment a Europa, fins i tot la

Ernest UDINA

de diàleg, sinó una només, a fi d'arribar a un acord de principi.

Acord, però, que haurà de ser determinat per canals diplomàtics, en el ter-

coloms han guanyat la partida als falcons, a l'administració Reagan, ja que aquest acord ha reforçat la figura política de Schultz.

Tot i això, ningú no pot cantar victòria: la feble salut de Txernenko i la gran influència dels durs en l'administració Reagan pot fer canviar el fràgil acord de principi a què s'ha arribat a Ginebra.

Qui millor ha reaccionat davant el nou acord són, evidentment, els països de l'Europa occidental, geo-

dues postures tan allunyades —tant en el terreny dels míssils nuclears de curt abast, com en el nou terreny espacial— de les dues grans potències.

Pel que fa al balanç de la reunió a Ginebra, fóra massa simple parlar de vencedors o vençuts, però, sens dubte, hi ha cedit més la Unió Soviètica. Després d'un any d'assegurar contínuament que no tornarien al diàleg si no es retiraven els euromíssils, els dirigents soviètics han renunciat palesament a aquest principi, a canvi d'incorporar la «Guerra de les Galàxies» en el comunicat final de Ginebra. Que els Estats Units hagin acceptat d'incloure aquest punt en l'acord de Ginebra indica, també, que ha hagut de cedir en bona part.

El salt qualitatiu més important de l'acord de Ginebra és que, per primera vegada, es reconeix que els tres tipus d'armes nuclears (de llarg abast, de curt abast i espacials) tenen una «interdependència». Ací sembla esbossar-se una línia que vol superar la tradicional estratègia de la dissuasió nuclear o la destrucció mútua, assegurada a través de l'acumulació equilibrada d'armes nuclears, per anar a una visió conjunta de tots els problemes nuclears que trenquin l'estratègia de cursa acumulativa, imparabile per part de cadascuna de les grans potències.

Caldrà, encara, esperar molt per a mesurar les conseqüències del que només és, per ara, un acord de principis. Però s'ha fet, almenys, una gran passa avant: només el fet que les dues grans potències tornin a seure entorn d'una taula redona canvia les perspectives de nova guerra freda, que s'augurava per a la dècada dels 80.

A Ginebra s'ha obert una porta a la pau

/ Arxiu

de l'est, l'acord a què van arribar el 7 i 8 de gener a Ginebra el secretari d'estat nord-americà George Schultz i el ministre d'afers exteriors, dins del politburó de la URSS, Andrei Gromiko. Pocs esperaven que n'hi hagués prou amb quaranta-vuit hores, per trencar tretze mesos d'una aferrissada lluita verbal, en què Reagan considerava la Unió Soviètica com un Imperi del Mal i l'URSS considerava el seu oponent com la més pura hipocresia.

Caldrà que passi temps per comprendre com no ha calgut ni diverses sessions

mini d'un mes, a fi que les converses puguin ja iniciar-se al març o l'abril, i que representa un triomf de la raó sobre l'estúpida lluita verbal dels qui, en nom de la pau, preparaven, i ho continuen fent, la guerra.

Hi ha uns fets que expliquen que l'acord hagi estat possible. D'una banda, les confuses lluites internes dins de la jerarquia soviètica no feien improbable, com ha succeït moltes altres vegades, un canvi en la postura soviètica, més encara després de la reelecció de Reagan per quatre anys més. De l'altra, els

políticament sotmesos al foc creuat, ni que només sigui verbal, de les dues grans potències. És especialment complaent per a les cancelleries europees comprovar com, a part les armes nuclears estratègiques o de llarg abast i les de curt abast, també s'inclouran en les converses les noves armes espacials: la «Guerra de les Galàxies», preconitzada per Reagan, pel fet que aquesta nova escalada armamentista nuclear afectaria especialment el vell continent. Hi ha, però, també, un clar escepticisme, derivat del coneixement de les